

ברכות
פרק ח'

והבדלה בחונן הצעת.

והבדלה - במצואי שבט.

בחונן הצעת - שהוא ברכה ראשונה של חול. ובירושלמי אמרו: מפני מה פיקנו הבדלה בחונן הצעת? שאם אין דעתה, הבדלה מענין. וכן הילכה.

רבי עקיבא אומר אומרה ברכה רביעית בפני עצמה. רבי אליעזר אומר בהזאה.

ג האומר "על קו ציפור נגינו רחמייך", "על טוב יזכיר שםך", "מודים מודים", משתקין אותו.

על קו ציפור נגינו רחמייך - כמו שהגינו רחמייך על ציפור, וגנוף לא תקח אם על הבנים, כן חוס ורham עליינו.

על טוב יזכיר שםך - משמע על טובתך נודה לך, ועל הרע לא נודה, והרי אנו מטיבין לך ברכה על קרעה לשם שמקרכין על הטובה.

מודים מודים - דמחיין מקבל עליו شيء אלוות. וምפרש בירושלמי: הנה דמימא באציבור, אבל ביחיד תחנוגים הם.

משתקין אותו - שעוזה מודתי של הקודש ברוך הוא רחמיים, והן אין אלא גנירות מלך על עבידיו.

העובר לפני התיבה וטעה, יעבור אחר מהפתו, ולא יהיה סרבו באותה שעה.

ולא יהיה סרבו באותה שעה - בזורך שאר יורדים לפניו לתיבה, שארכך לסרב פעמי ראשוונה. אבל זה לא יסרב בשאומרים לו לך

ברכות
פרק ח'

א אין עומדים להתפלל אלא מתוך כובד ראש.

מתוך כובד ראש - הכוונה ומורה, דכתיב תהילים ב' יא "עבדו את ה' ביראה", ועבדה זו תפילה היא.

חסידיים הראשונים היו שוחים שעה אחת ומתפללים, כדי שיוכנו את לבם למקומם.

שוחים שעה אחת - במקום שבו לחתפלל. אפילו הפלד שואל בשולמו לא ישיבנו, ואפילו נחש ברוך על עקיביו לא יפסיק.

אפילו הפלד שואל בשולמו - ורואה מלך ישראל, אבל מלך עובד כוכבים פוסק, שלא ירגנו.

אפילו נחש ברוך על עקיביו - דוקא נחש, שרוב פצמים אינם נושך, אבל עקרוב או אפעה, מן הקרים שונדי נושכים ומימותם, פוסק.

ב מזכירים גבורות גשמי בתחיית המתים.

מזכירים גבורות גשמי - "משיב קром", שאינו לשון בקשאה אלא לשון קזרה ונשבח. ומפני שהגשמי אמרת מגבוריתי של הקדוש ברוך הוא, דכתיב (איוב ח' ט) "עשה גדלות ואין חקר, הנזמן מטר על פני הארץ", משומם כי קרי להו גבורות גשמי.

ושואליין הגשמי בברכת השנים.

ושואליין - "ותן טל ומطر", לשון בקשאה.

ביברת השנים - מתוך שהן פרנסת, קבעו שאלהן בברכת פרנסת.

רד, לפי שגנאי הוא שתהא התפילה מופסקת כל
כך.

מגין הוא מתחיל? מתחילת הברכה שטעה
בת.

ג הüber לפני התיבה לא יענה אחר
הפהנים אמן מפני הטירוף.

לא יענה אחר הפהנים אמן - בסוף כל ברכה,
כמו שישאר האיבור עוגנים.

מפני הטירוף - שלא תטרוף דעתו ויטעה. לפי
שליחים איבור הוא אריך למתיחיל ברכה שנייה
ולפקות להן מילה במילה, ואם יענה אמן לא
יכול לכוון ולחוור לתפיהם מהר, ולהתיחיל
הברכה בראשי שיתחיל.

ואם אין שם כהן אלא הוא לא ישא את כפיו.

לא ישא את כפיו - שמא לא יוכל לכויין
ולחוור לתפיהם להתחיל שם שלום, שתהא
דעתו מטורה מאיקפת רציבורא.

ואם הבטחתו שהוא נושא את כפיו וחוזר
لتפיהם, רשאי.

ואם הבטחתו - קולם: אם בטוח הוא שלא
תהא דעתו מטורה מאיקפת האיבור.

ה המהפלל וטעה, סימן רע לו. ואם שליח
צייבור הוא, סימן רע לשולחיו, מפני ששלווחו
של אדם במותו.

אמרו עליו על רבינו חנינא בן דוסא, שהיה
מתפלל על החולמים, ואומר "זה חי וזה מת".
אמרו לו: מגין אטה יודע? אמר להם: אם
שגורחה תפילה בפי יודע אני שהוא מקובל,
ואם לאו, יודע אני שהוא מטורה.

אם שגורחה תפילה - סדרה בפי במרוצה,
ואיני נכשל בה.

שהוא מטורף - שהחולה מטורף, כמו
(בראשית מד כח) "אך טורף טורף". פירוש אחר:
לשונ (ברכותה): "טורפים לו תפילה בפניו",
כלומר: התפילה שהחפליו עליו מטורפת
וטרופה ממנה, ואין לה מקובלות.

א א ע ל א מ כ
ר ח ק ק ש ש
א ו ק ש א ל ל
א ה ש ב ל י נ
ג ב ע ל י נ
מ ג ג ב כ
ו ה ב ב ו
ב ה ר א א ב
ר ב ע ר א א
ב

ב ק ע ק א י ר
ו ט י ש מ מ
מ א ק ל ב ו
ג א ת ו י ס ב
ש מ ה מ מ כ
ב

כ ק ל ה ל י א
ב א מ ה ו א ש כ
א ה ל י א ב ו כ
ש ג א כ ו ל ר
ה ו ס ר ל ו ש
צ ה ס ר ל מ ש
ש א כ א ע ע ר כ
ד ש ש מ ע כ ו ז
ו מ א ל מ א י א ל
א ש ת ב י א ש מ
ו ל י א ש מ

א אין עומדים להתפלל אלא מותך כובד ראש. חסידים הראשונים היו שוחים שעה אחת ומתקלים, כדי שיכוננו את לבם למקום. אפילו המלך שואל בשלומו לא ישיבנו, ואפילו בחש פרווד על עקיבבו לא יפסיק.

ב מזכירין גבורות גשים בתהית המתים, ושואلين הגשים בברכת השנים. והבללה בחזון הקעת. רבי עקיבא אומר אורה ברכה רביעית בפני עצמה. רבי אליעזר אומר בהוזאת.

ג האומר "על קו ציפור יגעו רחמיך", "ועל טוב יזכיר שםך", "מודים מודים", משתקין אותן. העובר לפניו התיבה וטעה, עבר אחר מהפיו, ולא יהא סרבן באומה שעה. מנין הוא מתחילה מתחילה בברכה שטעה בה.

ד העובר לפניו התיבה לא יענה אחר הכהנים אמר מפני הטירוף. ואם אין שם כהן אלא הוא לא ישא את פפיו. ואם הבתחו שהוא נושא את פפיו וחזר לתפילהו, רשאי.

ה המתפלל וטעה, סימן רע לו. ואם שליח ציבור הוא, סימן רע לשולחיו, מפני ששולחו של אדם במוthon. אמרו עליו על רבי חנינא בנו דוסא, שהינה מתפלל על החולמים, ואומר "זה מי וזה מת". אמרו לו: מנין אתה יודע? אמר להם: אם שגורה תפילה בפי יודע אני שהוא מקובל, ואם לאו, ידוע אני שהוא מוטרף.

